

Washington

A fiatal nő óvatosan, macskamód mászott ki a méretes franciaágyból. A finom és hűvös selyem marasztalta volna még, de munkához kellett látnia, ha már ezért jött. Nem is gondolta, hogy a nyomozás ilyen kellemes körülményekkel járhat. Mosolyogva nézett vissza a hátrahagyott, szuszogó férfira, aki a kimerítő és elégséges szex után valami nagyon szépről álmodhatott. Elnézte a vonásait. Sima, kozmetikázott bőrén megjelentek már a ráncok, ám a korosztályához képest sokkal jobban festett, kicsattanó formában volt. Egy tízest minimum letagadhatna – osztályozta a férfit. Mindössze a szeme sarkában sokasodó vonalak és a ritkuló haja figyelmeztették az idő múlására. Arra, hogy megkezdte a hatvanas éveit. A lány, visszagondolva, már nem is csodálkozott, amiért ennyire könnyű volt meghívatnia magát a kiszemelt férfi birtokára. Majd pont a szenátor tartóztatná meg magát, amikor ő, Pritty Melrose megjelenik szőke göndör fürtjeivel, babakék szemeivel, és rebegetti a pilláit. A férfi elérte a „bizonyítok, tehát vagyok” korszakát, amikor egy magára valamit adó férfiember lépten-nyomon kapcsolatokba bonyolódik, hogy legalább saját tükörképe előtt fényezze a fogyóban lévő férfi erejét, és imponáljon egy nőnek. Jelen esetben neki. Mintha csak ez számítana! Az apjára gondolt, aki soha nem foglalkozott a múltó idővel. Mégis, ha igazak a pletykák, a mai napig aktív maradt minden területen. Mindenféle bizonyítási kényszer nélkül. *Szerencsére nem vagyunk egyformák* – gondolta, megvonta a vállát, és néma csendben belebújt a papucsába.

Elhatározta, hogy a legnagyobb körütekintéssel fog eljárni. Megkapta élete első igazán komoly feladatát az újságnál. Végre nem a női egyenjogúságról és a legújabb frizuratrendekről kell cikket fogalmaznia. Azokkal sem volt baja, de azért ez a mostani téma több misét is megérne bárkinek. És pontosan ő kapta meg. A főszerkesztő megéreztethet valamit az elszántságából, és neki adta meg a lehetőséget.

Tessék, te is bizonyítani akarsz, mint az előbb a férfi, aki a karjában tartott. Miben is különböztök egymástól? Ebben az elszántságban semmiképp!

Összehúzta magán a köntösét, és útnak indult. Lámpát nem gyújthatott, mert azonnal leleplezné magát, és annál még az is jobb lenne az egészségére nézve, ha munkavégezetlen kitennék a szűrét a rovattól. Valaki, egy óvatlan tudós már találkozott ezzel a problémával, és az életét vesztette. Jelen helyzetben nem lehet pontosan tudni, mi történt vele, de nem baleset, az egyszer biztos. Hiába a média megnyugtatóra törekvő magyarázata a véletlen gázolásról, a szakemberek, mint például a szerkesztője is, szagot fogtak. Sokkal nagyobb horderejű a téma annál, mint hogy így, egyszerűen, pontos magyarázat nélkül lezárják a kérdést. A legnagyobb újságok rendszeresen dolgoznak együtt informátorokkal. Az ő lapjuk is ennek szellemében ügködött. Nekik is súgtak, voltak kapcsolataik. Nem is akárhik. Most mégis egyedül kell megszereznie a bizonyítékot, és átadni azt egy – ahogy mondani szokták – lapjuk szellemiségéhez közel álló ügyvédnek. A férfi már másnap várni fogja a megbeszélrt helyen, hogy elmélyedjen az adatokban.

Milyen kár, hogy csak ebben akar elmélyedni – gondolta az ajtó felé osonva. Őt nem tudná ennyire könnyen levenni a lábáról egy forró pillantással. Elkötelezett a figura. Van otthon egy barátnője, ezt már első találkozásukkor kiderítette róla. Így a behabzsolás még neki sem menne.

Ám először a feladat. Vett egy hatalmas levegőt, hogy lecsillapodjon a hevesen és talán hangosan is doboló szíve. Nem tartotta magát – bármennyire is törékenynek látszott első pillantásra – félősnek. Jóval inkább a vagányak táborát gyarapította egész eddigi harminc éve alatt. Számptalan sportban jeleskedett, különösen a harcművészetekben. Magabiztossága innen eredt. És... minden eddigi akcióját megúsztá. Nem szerette volna ezt a mostanit sem

elkiabálni. Még csak az kellene! Nem. Szépen kifújja magát, megkeresi azokat az árulkodó iratokat, és szedi a sátorfáját. Elhúz innen jó messzire.

A szenátor, aki az apja lehetne, jól bánt vele, ha nem is egy Adonisz. Kellemes vacsora majdnem kettesben. A közelben ólalkodó testőr volt csak láb alatt. Igyekezett a háttérből figyelni. Hát, volt mit! Újra elmosolyodott, felidézve az estéjüket. Milton Dreedown, a rendíthetetlen szenátor teljesen elvesztette a valóságérzékét, amikor a minden tekintetben luxusnak számító, és helyfoglalás nélkül igénybevehetetlen étterem egy csendes zugában a fülébe suttogott. Ismerte a varázsszavakat. És a hatóidejüket is. Ha tartja az ütemezést, akkor az első kulcsmondatok kiejtése után fél órán belül ágyba kerül. Ha úgy dönt. És most akart. Nagyon is akart. A saját örömeire. Izgatta a felettébb karizmatikus férfi, kíváncsi lett a személyére is, nem csak a munkássága érdekelte már. Ez grátisz, nem tartozott szorosan a feladatához. Ám jelentősen megnövelte a siker esélyeit. Viszont most már észnél kell lennie. A testőr valamerre az épületben kószálhat. Ha éppen nem a könnyeit nyeldesi fejét a párnájába fúrva, nehogy hangosan felzokogjon az esti, számára eléggé problémás önmegtartóztatás miatt. Végig kellett asszisztálnia ugyanis a kettejük látványos előjátékát. Nagyon remélte, hogy nem fognak összefutni. Halkan csukta be maga mögött a hálószoa ajtaját.

Idáig jó! Nyugi! Menni fog. A célra összpontosíts, és akkor minden simán összejön!